బర్త్ డే గిఫ్ట్

కె. బి. యస్. కుమార్

"ఐతే విమల మళ్ళీ నన్ను ప్రేమిస్తుందంటారా సిస్టర్ !?" నీరసంగా ప్రశ్నించాడు రాజారావు.

"తప్పకుండా...."

"ఏమో సిస్టర్ ! నా కేమో చాలా భయంగా వుంది. విమల స్వభావం నాకు బాగా తెలుసు. ఆమె అలాంటిది కాదు. కాని నన్ను, నాకు సంక్రమించిన ఈ రోగాన్ని తల్చుకుంటే నాపై నాకే అసహ్యం వేస్తోంది. అలాంటి నన్ను చూస్తూ చూస్తూ ..."

"మీరు పొరబడు తున్నారు రాజారావు గారూ ! ఒక ప్పుడు 'T. B.' అంటే ఎంతో భయపడే వారు. కాని ప్రస్తుతం ఆ భయమేమీ అక్కర్లేదు. కొత్త కొత్త మందులెన్నో సృష్టించ బడుతున్నాయి. భయంకరమైన బాధలవల్ల నరకయాతన అనుభవిస్తోన్న ఎందరో రోగుల్ని మృత్యు ముఖం నుంచి కాపాడ గలుగు

తున్నాయి. అయినా మీరు ఆరంభ దశలోనే కనుక్కొని అడ్మిటయ్యారు. మీ కొచ్చిన భయమేమీ లేదు. నెలలోగా మీరు తిరిగి ఎప్పటిలా అవుతారు. విమలగారి ప్రేమను తప్పక పొందగలరు."

'సిస్టర్...'

'చెప్పండి....'

'...నా ఆయుర్దాయ మెంతో చెప్పగలరా ?'

'మీ ప్రశ్నకు జవాబు భగవంతుడు తప్ప నువెవ్వరూ చెప్పలేరు రాజారావు గారూ ?'

'ఆ భగవంతుడు మీలో వున్నాడు సిస్టర్ ! ....సిస్టర్ ....ఒకవేళఅకస్మాత్తుగా నా ప్రాణం పోవడం సంభవిస్తే దయచేసి ఈ వార్త నా విమలకు తెలుపుతారు కదూ !' రాజారావు కంఠం వణికింది.

'రాజారావుగారూ !' లాలనగా అంది యామిని.' మీ రనవసరంగా ఆందోళన పడుతున్నారు. విపరీతాలోచనల వల్ల అనవసరంగా మీ హృదయాన్ని మీరే గాయపరచు కుంటున్నారు. మనషికి మానసిక విశ్రాంతి చాలా అవసరం. అది లేని నాడు ఎంత ఆరోగ్యవంతుడైనా రోగి కాక తప్పదు. అటువంటి వ్యక్తికి ఏ ఆస్పత్రి మందూ పనిచెయ్యదు. ముఖ్యంగా ఇటువంటిసమయాల్లో పూర్తిగా రెస్టు తీసుకోవాలి. లేకపోతే మీ ఆరోగ్యం దెబ్బతిని ప్రమాదంగా పరిణమించే ప్రమాదం వుంది !....నే చెప్పి నట్టు వింటూండండి. ముప్పైరోజుల్లోగా మీరు తిరిగి పరిపూర్ణారోగ్యంతో, సంపూర్ణ కళాకాంతులతో వెళ్ళగలరు. అంతేకాదు. త్వరలోనే విమలగారితో వచ్చి వెడ్డింగ్ కార్డు నా చేతికివ్వగలరు....'

'నిజంగానా ?!' రాజారావు కళ్ళు ఒక్క-క్షణం మెరిశాయి.

'మర్చిపోతారా ?' వెంటనే అంది యామిని.

'ప్రాణం పోసిన తల్లిని, ప్రాణం నిలబెట్టిన చెల్లిని మరచినవాడు బ్రతికీ చచ్చిన వాడితో సమానం సిస్టర్.... మీరు నన్నపార్థం చేసుకున్నారు నేనన్నది...'

'అర్థం చేసుకున్నాను. జోగ్గా అన్నాను. మరోలా అనుకోకండ....'

"ఒకవేళ మీరన్నట్టు జరిగితే తొలి శుభలేక మీకే అందుతుంది సిస్టర్....'

'థాంక్స్....ఆ శుభ సమయం కోసం ఆత్రుతగా ఎదురు చూస్తూ ఉంటాను. ఆc...ఇక పడుకోండి. ఏదీ ఆలోచించక హాయిగా నిద్రపోండి....'రాజారావు గుండెలపై మృదువుగా చేతి వ్రేళ్ళతో రాసి అతని ఛాతి వరకు రగ్గు కప్పింది యామిని,

తృప్తిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు రాజారావు.

స్టూలుపై ఖాళీ సిరంజీని తీసుకొని తన సీటువద్దకు వచ్చి కూర్చుంది యామిని రాజారావు గురించేఆలోచిస్తూ.

వెన్నలాంటి హృదయం రాజారావుది। అతనికి. తనకు మధ్య సోదర భావాన్ని సృష్టించిన ఈ హాస్పిటల్ ఋణం ఎలా తీర్చుకోగలదు తను? అతని ప్రేమ కథంతా ఓ సీరియల్‌లా చెప్పాడుతనతో. ఆఫీసుకు సెలవైతే పెట్టాడు కాని విమలకు మాత్రం విషయం తెలియనివలేదు· మామూలుగా ఉత్తరాలు రాస్తూనే వున్నాడు।

'విమలకు నేను ద్రోహం చేస్తున్నానేమో సిస్టర్'

అంటాడు. 'ఒకవేళ నా రోగం ముదిరి నేనేమైనా ఐపోతే నా విమలకు దిక్కెవరు సిస్టర్!?.... నేను బ్రతకాలి. నాకోసం కాకపోయినా నా విమల కోసమైనా నేను బ్రతకాలి. బ్రతికి తీరాలి. దయచేసి నన్ను బ్రతికించండి సిస్టర్!' అని రోదిస్తాడు.

విమలపై అతనికెంతో ప్రేమ!?!

రాజారావు గతాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకునేసరికి యామిని హృదయం ఆర్ద్రం అయ్యింది. అతని పవిత్ర ప్రేమను తలపుకు తెచ్చుకునేసరికి ఆమె కన్నుల్లోంచి ఆనంద భాష్పాలు జలజలా రాలాయి. కాని ఆ వెనుక దుఃఖభాష్పాలుకూడ పరుగులు తీశాయ్!

....సుధీర్....తన సుధీర్కూడ ఇలాంటి మనసు గలవాడైవుంటే!: ఓహ్! తన జీవితం పూలమయం అయ్యుండేది! మరి..మరి..ఎందుకిలా అయ్యింది? తను అధోగతిపాలు కావటానికి కారణం ఎవరు?

ఈ ప్రశ్నకు జవాబెవరు చెప్పగలరు?

'మనిషికి మానసికంగా ప్రశాంతత చాలా అవసరం. మానసికాందోళనలున్న వ్యక్తులెంత ఆరోగ్యవంతులైనా రోగులు కాక తప్పదని రాజారావుకు సులభంగా సలహా లివ్వగలిగిందితను. మరి ఈ విషయంపై తనెంత వరకు కృతకృత్యురాలు కాగలిగింది? తన హృదయంలో రగులుతోన్న అగ్నికణాల్లాంటి సంఘటనల్ని మరువ గలుగుతోందా?

అ విమల ఎవరో కాని ఎంత అదృష్ట వంతురాలు? రాజారావు లాంటి సహృదయుడ్ని భర్తగా పొంద బోతోంది.

మరితను....'??

విధి తనతో ఎందుకు చెలగాట మాడింది ? భగ వంతుడు తనతో ఎందుకంత క్రూరంగా ఆడుకున్నాడు ? అసలు తన్నెందుకు సృష్టించాడు ? తనలాంటి వారికి గుణ పాఠం నేర్పాలనేనా ? ... తను గత జన్మలో ఎవరికేం పాపం చేసింది ?

ఆ నిశ్శబ్ద ప్రశాంత వాతావరణంలో ఒంటరిగా మూగగా హృదయ విదారకంగా రోదించింది యామిని. గత సంఘటనలు ఆమె హృదయం లోంచి తన్నుకు రాసాగాయి....

2

'హేపీ బర్త్ డే టూ యూ....' స్నేహితుల, స్నేహి తురాళ్ళ కేరింతల మధ్య అందంగా కేక్ కట్ చేసింది పద్మ. అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. ఆడారు. పాడారు....

ఫంక్షన్ అయిపోతుండగా వచ్చిందిరేఖ. ఆలస్యంగా వచ్చిన స్నేహితురాల్ని చూసి కోపంతో చిందులేసింది పద్మ.

' యూ బ్రూట్! త్వరగా రమ్మని మరీ మరీ చెప్పాను. విన్నూ...'

ఎక్స్క్యూజ్ మీ పద్దూ! మా నాన్నగారు....'

'ఏం? మీ నాన్నగారు స్నేహితురాలి బర్త్ డే కూడా పంపని సంకుచిత స్వభావులు కారే!

'అసలు విషయం....'

'అవున్లే, నాకంటే ముఖ్యమైన పనులెన్నో, ముఖ్య మైన ఫ్రెండ్స్ ఎందరో నీకు. మేం గుర్తుంటామా? నువ్వం

దరికంటే ముందొస్తావని ఆశించి ఆశను పెంచుకొని ఎదురు చూడ్డం నాదే బుద్ధి తక్కువ.'పద్మ కళ్ళలో నీళ్లు తిరిగాయ్.

'నాకు మాత్రం నిన్ను బాధ పెట్టాలనే ఉద్దేశం ఉందంటావా పద్దూ!' రేఖ కళ్ళు ద్రవించాయ్.

'మరైతే ఇంతాలస్యం చేశావేం?' వెక్కుతూ అంది పద్మ.

'చెప్పేది పూర్తిగా విను... పద్మా! మా నాన్నగారి సంగతి నీకూ పూర్తిగా తెలుసుగా! ఈ రోజు మరీ ఎక్కువగా వుంది చెస్ట్‌పెయిన్. డాక్టరుగారిని తీసికెళ్ళి కాస్త బాధ తగ్గే వరకూ ఉండాల్సొచ్చింది.'

'అ(....!?'

'నిజం పద్మా!'

'ఇప్పుడెలా వుంది?' పద్మలోని కోపం పటా పంచలై దానిస్థానే ఆత్రం ఆక్రమించుకుంది.

'ఇంజక్షనిచ్చి వెళ్ళారు డాక్టరుగారు. నిద్రపో తున్నారు.'

"సారీ రేఖా! ఆవేశంలో తొందరపడ్డాను. నువ్వు రాలేదనే కోప్పడ్డాను కాని అసలు విషయం తెలుసు కోటానికి కాస్త ఓర్పు చూపలేకపోయాను. నన్ను క్షమించవూ!" పద్మ కన్నీళ్ళు బుగ్గల మీదుగా జారాయి.

"మరి నే వెళ్లొస్తా పద్దూ! నువ్వు బాధ పడుతుంటా వని ఈ విషయం చెప్పిపోదామని వచ్చాను. మళ్ళీ కలు స్తాను." హడావుడిగా వెళ్ళిపోయింది రేఖ...

పద్మ, రేఖలది మామూలు స్నేహం కాదు. చిన్నప్ప ట్నుండీ ప్రాణ స్నేహితులు. ఏడవ తరగతి నుండి

కలిసే చదివారు. ఒకర్ని విడిచి ఒకరు ఒక్క క్షణం కూడ ఉండేవాళ్ళు కాదు. రేఖ తండ్రి భూషణంగారు లాయరుగా పేరుతో బాటు డబ్బు కూడ బాగా సంపాదించారు.

ఏడాది క్రితం రేఖ తల్లి సుందరమ్మగారి మరణం భూషణం గార్ని బాగా క్రుంగదీసింది. పిచ్చిపట్టిన వాడిలా అయిపోయారాయన ! కేసులు తీసుకోవటం మానేశారు. ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తూ శూన్యంలోకి చూస్తూ గడిపేవారు విపరీతంగా సిగరెట్లు కాలుస్తూ. తండ్రి పక్కనే వుంటూ ఎప్పుడూ ఆయన్ని కనిపెట్టుకొనుండే బాధ్యత రేఖను కాలేజీ మాన్పించింది. ఆదాయం లేకపోయేసరికి ఉన్న ఆస్తి క్రమంగా తరిగిపోసాగింది.

....రేఖ కుటుంబ పరిస్థితులు నానాటికీ దిగజారిపోసాగాయి. భూషణంగారికి గుండె జబ్బు సంక్రమించింది. సుదర్శనం గారాయనకి ప్రాణం పొయ్యసాగారు.

పద్దెనిమిదేళ్ళు నిండని రేఖ ముఖంలో నలిగిపై ఏళ్ళని చూస్తూ పద్మ ఎంతో బాధ పడేది. భూషణంగారిని ఒప్పించి తన తండ్రి పలుకుబడి నుపయోగించి రేఖకో ప్రయివేట్ కంపెనీలో జాబ్ యిప్పించింది.

రేఖ కుటుంబం నెమ్మదిగా సర్దుకోసాగింది.

అటువంటి రేఖ తగిన కారణం లేందే పద్మ బర్త్ డే కఫెంక్షన్ కాకుండా వుండగలదా? .... మరి రేఖ లేందే పద్మ పుట్టిన రోజు సంతోషంగా గడవగలదా???

3

'రేఖా! మామయ్య కెలా వుంది?' అంటూ వచ్చింది పద్మ ఆ సాయంత్రమే.

"కాస్త నయమే! కమాన్. ఏదేనా ప్రోగ్రామా?" తడి చేతుల్ని నాప్‌కిన్‌కి తుడుచుకుంటూ వచ్చింది రేఖ.

"నువ్వు లేని లోటు బాగా కన్పించింది రేఖా...." దిగులుగా అంది పద్మ.

"భ లే దా ని వే. యిప్పుడంటే సరే .... రేపు పెళ్ళయ్యాక....?"

"ఆ సంగతికేం గాని, నీకు పరిచయం చెయ్యటానికి వీల్లేకపోయింది. మా బావొచ్చాడు...."

"అలాగా!"

"ఆఁ .... యిక్కడికి తీసుకొచ్చాను. బావా ....!"

వెనక్కి చూస్తూ పిలిచింది పద్మ. నెమ్మదిగా లోపలికి ప్రవేశించాడతను.

చామనచాయ. ఆకర్షణీయంగా వున్నాడు. నొక్కుల క్రాపు. లాల్చీ పైజమాలతో సింపుల్‌గా వున్నాడు.

"మీట్ మై బావ. సుధీర్. ఎల్. ఐ. సి లో వుద్యోగం." నవ్వుతూ పరిచయం చేసింది పద్మ, ప్రాణ స్నేహితురాలిగా రేఖనీ సుధీర్‌కి పరిచయం చేస్తూ.

నమస్కార ప్రతినమస్కారాలయ్యాయి.

'నిలబడే వున్నారు. కూర్చోండి...'

'లేదు రేఖా! వెళ్ళాలి. మా బావ రేపు వెళ్ళిపోతానంటున్నాడు. వద్దన్నా వినకుండా సిన్మా ప్రోగ్రామ్ వేశాడు.'

'సిన్మాకేగా.... వెళ్ళి రండి....'

'నాకైతే వెళ్ళాలని లేదు. అందులోనూ నువ్వు....'

'యిది మరీ బావుంది. పాపం మీ బావగారు సరదా పడుతోంటే....'

'అలా చెప్పండి మీ ఫ్రెండుకి....' కల్పించుకున్నాడు సుధీర్ నవ్వుతూ.

'మా స్నేహితురాలు మరీ అమాయకురాలు కాదు లెండి' తనూ నవ్వింది రేఖ.

"మీరు చక్కగా మాట్లాడతారు." నవ్వుతూనే అన్నాడు సుధీర్.

"లేకపోతే నీలా మొద్దులా వుండమన్నావా ఏం?" వెంటనే అంది పద్మ.

'ఏమిటి పద్మా! అల్లరిచేయటానికి సమయం, సందర్భం వుండక్కర్లా....?' బుంగమూతి పెట్టాడు సుధీర్.

యికపై శాస్త్రిగారి సలహాలతో ముహూర్తాలు చూసి మరీ ఏడిపిస్తోంటాను. సరేనా?'

ముగ్గురూ బిగ్గరగా నవ్వుకున్నారు.

'...రేఖా: మామయ్యని చూద్దాం...'

'రండి' ప్రక్కగదిలోకి దారితీసింది రేఖ.

'—నాన్నా .... పద్మొచ్చింది.'

నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచారాయన.

'.... ఎలావుంది మామయ్యా' మృధువుగా అందిపద్మ

'....ఎందుకమ్మా ఈ రాలటోయే పండుటాకుపై మీ అందరికీ యింత అపేక్ష?" నీరసంగా అన్నారు భూషణం గారు.

'అదేమిటి మామయ్యా అలాగంటారు? మీరు లేక పోతే రేఖనెవరు చూస్తారు? దానికోసమైన మీరు బ్రతకాలి.'

"నువ్వుండగా నా రేఖకేం లోటమ్మా!?....పద్మా! ఒక వేళ నాకేదేనా సంభవిస్తే నా రేఖని మీ రేఖగా చూసుకుంటావు కదూ!?"

"కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటాను మామయ్యా! రేఖ విషయంలో మీరేదిగులు పెట్టుకోకండి."

"నాన్నగారెప్పుడొస్తా రమ్మా!?"

"రాత్రికి రావాలి. రాగానే పంపిస్తాను."

"ఆహాఁ.... అందుకా–దమ్మా"

"మీరనవసరంగా స్ట్రెయిన్ తీసుకుంటున్నారు. మానసిక రుగ్మతకంటే భయంకరమైన జబ్బేమీలేదు." నిశ్చింతగా నిద్రపోండి."

నీరసంగా కళ్ళు మూసుకున్నారు భూషణం గారు.

ముగ్గురూ యివతలి కొచ్చేశారు.

"మరి వస్తాం రేఖా...."

"అబ్బ.... కాసేపుండొచ్చవే! కాఫైనా త్రాగి వెడుదురుగాని–"

"నీ మొహం.... యిప్పుడేం కాఫీ? ఆరుకావచ్చింది."

"యింత దూరంవచ్చి...."

"సిన్మాదారేగా! నేను మాటిమాటికి నిన్ననుకోవటం గమనించిన మా బావ నిన్నుచూసి వెడదామని పట్టుబట్టాడు. అందునా రేపు వెళుతున్నాడుగా!"

"అయితే బావగారి బలవంతం తప్పితే నీకు...."

"అదేదో నీ మనసుకే తెలియాలి. మాకు సెలవిస్తే...

మనం మళ్ళీ కలుద్దాం...."

'మరి నాకు సెలవా?' చేతులు జోడించాడు సుధీర్.

"నమస్కారం." తనూ చేతులు జోడించింది.

యిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు.

4

రేఖ గారికి,

నమస్తే. యాదృచ్ఛికంగా మీ పరిచయం కలిగినందుకు నేనెంతో ఆనందిస్తున్నాను. మీరు నాకు పరిచయం కావటానికి కారణమైన పద్మ నభినందిస్తున్నాను.

రేఖగారూ! నాకెవరితోనూ పరిచయంలేదు. ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళతో. కాని స్నేహమంటే ఏమిటో నాకు బాగా తెలుసు. స్నేహానికున్న విలువ నాకు పూర్తిగా తెలుసు. నా దృష్టిలో స్నేహం అతి పవిత్రమైనది. కొందరు పలకరిస్తేనే విసుక్కుంటారు. అలాంటి వాళ్ళతో పరిచయం కంటే పాత సిన్మాకెళ్ళి కూర్చోటం నయమంటాన్నేను. మరి మీరేమంటారు?

స్నేహితుల్తో మాట్లాడే సమయంలో నేను కాలాన్నే మరుస్తాను. గంటల్ని క్షణాలుగా గడిపేస్తాను. అందులో వింత అనుభూతిని పొందుతాను. మీతో పరిచయమయ్యాక కొద్దిక్షణాల్లోనే వెళ్ళిపోవటం, ఆ మర్రోజే వూరొచ్చటం నాకెంతో బాధను కలిగిస్తోంది.

కాని ఏం చేయను చెప్పండి! లీవ్ లేదు! అందుకే తప్పనిసరిగా బయలుదేరాల్సి వచ్చింది. మనిషినిక్కడున్నా కాని మనసక్కడే వుంది. కొత్తగా పరిచయమైన మీతో మాట్లాడలేక పోయానే; మీరేమనుకుంటారో నన్న బాధ

నన్ను కృంగదీస్తోంది....అలా అనుకోలేదు కదూ!
త్వరలో మళ్ళీ రావటానికి ప్రయత్నిస్తాను. చొరవతో
ఉత్తరం రాసినందుకు క్షంతవ్యుణ్ణి. మీ కభ్యంతరం లేక
పోతే రిప్లై రాస్తారు కదూ!

మన స్నేహం పెంపొందాలని ఆశించే
స్నేహితుడు
సుధీర్...."

ఆఫీసులోనే చించి చదువుకుంది రేఖ. చదువు తున్నంతసేపూ ఆమె శరీరం సన్నగా వణుకుతూనే వుంది. ఒళ్ళంతా చిరు చెమటలు పట్టేశాయి. చేతులు కంపించసాగాయి. ఆనందమో, అనుమానమో, భయమో తెలీదు గాని ఆమె మనసంతా అదోలా అయ్యింది.

తనకింతవరకూ ఎవరి వద్ద నుండీ డైరెక్ట్‌గా ఉత్తరం రాలేదు. ఇదే మొదటి ఉత్తరం! అందులోనూ ఓ మగాడి వద్దనుండి!...ఏం చెయ్యాలి? నాన్నగారికి చూపిస్తే? ....నాన్నగారేమైనా అంటే? పోనీ పద్మకు చూపిస్తే... ఏమంటుందో?

'ఈ విషయం కూడ నాతో చెప్పాలా?' అంటే?.... దాన్ని గురించి రాయలేదే ఇతను? లేక పద్మ'కు వేరుగా రాశాడా? ఈ లెటర్ చూపిస్తే పద్మ ఏమైనా అను కుంటుందా! అసలు తనీ ఉత్తరానికి బదులు రాయాలా? ఏం చెయ్యాలి? అప్పుడేం చెయ్యాలి??

ఆ లేఖను మరోసారి చదువుతుంది రేఖ. ముత్యా ల్లాంటి అక్షరాలు. పదునైన భాష. విలువైన ఆశయాలు. అసభ్యత్వానికి చోటివ్వక ఎంతో చక్కగా రాశాడు.

తన స్నేహాన్ని వాంఛిస్తున్నాడు. స్నేహంగా ఉన్నంత మాత్రాన ప్రమాదమేమీ లేదుగా !

ఇప్పుడు తను రిప్లై ఇవ్వకపోతే అతనెంత బాధ పడతాడు ? తననెంత నీచంగా ఊహించుకుంటాడు ? తనన్ని సంస్కారహీనురాలిగా భావిస్తాడు.... స్నేహ పూర్వకంగా ఉత్తరం రాయటంలో తప్పేముంది ? తనేమీ ప్రేమలేఖ రాయటం లేదుగా :

పేపరు, పెన్ను అందుకుంది రేఖ. వణికే చేతుల్తో మొదలు పెట్టింది. కాని ఏం రాయాలో, ఎలా రాయాలో తోచలేదు. నాలుగైదు పేపర్లు రాసి చెత్తబుట్ట కర్పించి చివరకిలా రాయంల్గింది.

"సుధీర్ గారికి,

నమస్కారం. మీరు వ్రాసిన లెటర్ అందింది. స్నేహంపట్ల మీకున్న అభిమానం నిజంగా గర్వించదగ్గది. అవసరాలకు మాత్రం పనులు జరుపుకొని ఆ తర్వాత అసలు కన్పించని వాళ్ళెక్కువగా ఉన్న ఈ రోజుల్లో మీలాంటి వాళ్ళు చాల అరుదు. అ కొద్ది మందైనా ఉండబట్టే "స్నేహం" అనే పదం ఇంకా వాడుకలో ఉందని భావిస్తాను. మీ మంచి తనాన్ని చిర కాలం స్థిరంగా ఉంచుకొని అచిరకాలంలోనే ఆ మంచి తనపు వెలుగులను నలుపైపులా విరజిమ్మాలని, విర జిమ్మ గలరని ఆశిస్తున్నాను. పద్మ కులాసాగా వుంది. ఏం రాయాలో తోచటంలేదు. క్షమించండి. ప్రస్తుతాని కుంటాను.

నమస్కారాలతో-

రేఖ"

మరోసారి ఉత్తరం పూర్తిగా చదివి అతికించి పోస్టులో వేసే వరకూ గుండెదడ తగ్గలేదు రేఖకు।

ఆ తర్వాత వారం వరకూ ఉత్తరం రాలేదు సుధీర్ నుండి. తనేం పొరపాటుగా రాసిందోనని భయపడింది రేఖ. కాని అదే రోజే వచ్చింది ఉత్తరం. ఆత్రంగా చించింది.

'స్నేహితురాలు రేఖకు,

ఈరోజు నాకెంత సంతోషంగా వుందో మీకు చెబుదామనుకుంటే మనిద్దరి మధ్యా రెండు వందల మైళ్ళదూరం వుంది. ఏం చెయ్యను చెప్పండి బలవంతంగా అణచుకోవలసి వచ్చింది మితి మీరిన ఆనందాన్ని। ఇంతకీ ఎందుకో తెల్సా? ఊఁహూఁ.... మీకు తెలీదు. ఎలా తెలుస్తుంది? నే చెప్పాలిగా!!!

ఉత్తరం రాసినందుకు అపార్థం చేసుకొనుంటారేమో। కోపగించుకొని ఉత్తరంలో ఎన్ని చీపురు దెబ్బలు పంపిస్తారోననే భయంతో ఆత్రంగా గంటను దినంగా గడుపుతోన్న నాకు మీ ఉత్తరం వెయ్యేనుగుల బలాన్ని ప్రసాదించింది. పిచ్చిపిచ్చిగా గంతులేశాను.

ఇక గంతులు చాలించి అసలు విషయాని కొద్దాం.

ఉత్తరంలో చాలా పొగిడేశారు. పొగడ్తలంటే నాకిష్టంలేదు. ఎందుకంటే అనుకున్నవన్నీ ఆచరించటం కష్టం. అలా చెయ్యాలంటే అగడ్తల పాలు కావలసుంటుంది. దయచేసి ఇకపై అలాంటివి రాయటం మానేస్తారు కదూ।

నా స్నేహాన్ని సహృదయంతో అర్థం చేసుకున్నందుకు చాలా సంతోషిస్తున్నాను. మీలాంటి స్నేహశీలి

నాకు స్నేహితురాలిగా లభించి నందుకు గర్విస్తున్నాను. ఆరోగ్యం సరిగా లేనందువల్ల ఉత్తరం కాస్త ఆలస్యంగా పోస్టు చేస్తున్నందుకు క్షంతవ్యుణ్ణి.

మీ వివరాలు తెల్పగలరు.

మనం ఇంకా చేరువ కావాలని కాంక్షించే-

మీ స్నేహితుడు
సుధీర్.

గుండెలో మంచుగడ్డ పెట్టినట్లయింది రేఖకు. గాల్లో తేలి పోతున్నట్టు అనుభూతి చెందింది. రాస్తూన్న పైలు మూసి కాగితం, కలం అందుకుంది.

"సుధీర్ గారికి,

రేఖ వ్రాయునది. మీరు రాసిన జాబు చేరింది. ఆలస్యంగా అందటంవల్ల కాస్త భయపడాల్సొచ్చింది... ఉత్తరంలో ఏం పొరపాట్లు దొర్లాయోనని! కాని అలాంటి వేవీ జరగనందుకు తృప్తి పడుతున్నాను.

మొదట ఉత్తరం రాయాలంటే భయమేసింది. కాని మీ ఉత్తరాలు, ఆ శైలి చూస్తోంటే నాకూ అలా రాయా లనే ఉత్సాహం ఉరుమడిస్తోంది. మీలా చక్కగా రాయలేకపోయినా అలా రాయాలనే ఆసక్తి, చక్కగా రాయగలిగే విధానం నేర్చుకోవాలనే తాపత్రయం నాలో అధికమౌతోంది. ఈ విధంగా ఆలోచిస్తే నేను మీకు శిష్యురాల్ని. అవునా!!

మన మధ్య రెండు వందల మైళ్ళుందని రాశారు. కాని నాకలా అన్పించటంలేదు. మీ ఉత్తరం చదువుతోంటే మీరు నా ఎదురుగా కూర్చొని మాట్లాడుతూన్నట్టుంటుంది!

ఆ తర్వాత మీరు గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా మీ ఉత్తరం చదువుకుంటూ నా ఎదురుగా మిమ్మల్ని ఊహించుకోకుండానే చూస్తుంటాను.

కలం స్నేహం కమ్మగా వుంటుందని మీ ఉత్తరాలు ఋజువు పరుస్తున్నాయ్. మానసిక, కుటుంబ చిక్కులున్నప్పుడు మీ ఉత్తరాలు చదువుకుంటూ వాటిని మర్చి పోతుంటాను మీ వ్రాసిన 'చీపురు దెబ్బలు' చదువుకున్నప్పుడల్లా నాకు నవ్వొస్తుంది.

ఆరోగ్యం బాగోలేదని రాశారు. ఇప్పుడెలా వుంది? మీరు ఆరోగ్యాన్ని గూర్చి అశ్రద్ధ చేస్తున్నారన్పిస్తోంది. లేకపోతే పాడుకావలసిన అవసరం దానికేముంది చెప్పండి? కొంపదీసి ఉత్తరాల్లో ఏంరాయాలోనని ఆలోచిస్తూ రాత్రులు మేలుకోటంలేదుకదా! దయచేసి ఆ పని మాత్రం చెయ్యకండి. ఆరోగ్యం పాడవుతుంది. మేనేజర్ గారు పిలుస్తున్నారు. ఉంటాను. తిరిగ్గా కూర్చోటానికిది మీలా గవర్నమెంటాఫీస్ కాదుగా! నమస్తే....

స్నేహితురాలు
రేఖ"

నాల్రోజులయ్యాక.....

"ప్రియమైన రేఖకు,

ఈ రోజు ఆదివారం. పబ్లిక్ పార్కులో కూర్చుని వుంచే అంతరంగంలో వింత వింత ఆలోచనలు ముసురుకుంటున్నాయ్. ఫౌంటెన్ లోంచి నీరు ఎత్తుగా చిమ్మబడుతోంటే నాకేమన్పిస్తోందో తెల్సా? మనసులో కూర్చబడిన తలపులన్నీ ఉవ్వెత్తున బయటకు రావాలని

సన్నాహాలు చేస్తున్నట్టుంది. చిలకల కిలకిలా రావాలు వింటోంటే మన స్నేహలత ఇంకా గట్టిగా పెనవేసుకు పోవాలని అవి ఆశీర్వదిస్తోన్నట్టుగా వుంది.

చూశారా! ఉత్తరంలో మళ్ళీ పొగిడేశారు నన్ను. ఈసారి పొగిడారంటే నేనూరుకోను. తెల్సిందా? అఁ....!

మీ ఉత్తరం చూశాక నాకుచాలా ఆనందం కల్గింది. మీ బాధా సమయాల్లో నా ఉత్తరాలు మీకు ఉపశమనం కల్గిస్తున్నాయంటే.... అవునూ, ఏవో మానసిక చిక్కులన్నారు. కాని వాటిని గురించి రాయనేలేదే! ఏం? రాయకూడదనుందా? మీ బాధలు నాతో చెప్పకూడదా? కేవలం సంతోషంలోనే తప్ప మీ బాధల్లో భాగం పంచుకునే అర్హత నాకు లేదా? స్నేహమంటే ఇదేనా? మీ ఉత్తరంలోని మేటర్ చదివాక ఎంత బాధపడ్డానో మీకేం తెన్సు? నాకు మీపై చాలా కోపం వచ్చేసింది. ముందు నా కోపం ఎలా పోగొట్టుకోవాలో ఆలోచించుకోండి....

బంగమూతితో
సుధీర్.

"....సుధీర్....సుధీర్....నువ్వు....నువ్వు నిజంగా నిజమైన స్నేహితుడివి. నేనంటే నీ కెంత అభిమానం. పంచుకుంటాను సుధీర్! నా బాధలు కూడ ఇకపై నీతో పంచుకుంటాను. నాకు నీ కంటే ఆత్మీయులెవరున్నారు చెప్పు...రేఖ 'కళ్ళు ఆనందంతో వర్షించాయి. 'డియర్ సుధీర్'...అంటూ మొదలెట్టింది ఉత్తరం.

5

'ఛీఛీ.... మేనర్‌లెస్ బ్రూట్! చదువుంది ఎందుకు!.... చండగ! స్నేహితురాల్నర్థం చేసుకోలేకపోయాక చదువెందుకు? సంస్కారమెందుకు? హృదయంలో ఇంత కుళ్ళుంచుకుని పైకి స్నేహంగా కన్పించినంత మాత్రాన తనంత తెలివితక్కువదికాదే! తనిన్నాళ్ళూ మోసపోయింది. ...పరిచయం చేసింది. నిజమే! ఒప్పుకుంటుంది తను. ఆ తర్వాత దాన్ని పెంపొందించుకుందెవరు?

... అంత మాత్రాన తన బావను గూర్చి తానే నీచంగా చెబుతుందా? ఇది కేవలం అసూయ కాదూ! సుధీర్‌ను తనకాకుండా చేస్తున్నానని మితిమీరిన ఈర్ష్య కాదూ! తనకాబోయే మొగుణ్ని తను వల్లో వేసుకుంటోందనే అర్థం లేదూ అందులో! అంత కోరిగ్గ వుంటే ముందుగానే ఏడవరాదూ!...ఇంకా నయం. తామిద్దరి మధ్యా దాదాపు నలభై ఉత్తరాల దాకా జరిగాయని చెప్పలేదు తను. అలా చెప్పి వుంటే ఇంకా ఎంత రభస చేసేదో!

సుధీర్ ప్రతి ఆడపిల్లను అదే భావనతో చూస్తాడట! విషయలోలుడట! ఆడపిల్లలంటే పడి చస్తాడట!! కన్పించిన ప్రతి ఆడదాన్నీ లోబర్చుకోకుండా వదలడట!! పైగా ఒకటి రెండు సంఘటనలను గూర్చి తనకు బాగా తెలుసుట!....ఏం తెల్సు దానికి? తన కంటే పూర్తిగా తెల్సా? ఒకవేళ మరదలైతే కావచ్చు!

సుధీర్ హృదయాన్ని పూర్తిగా చదివింది తను! అతని ఉత్తరాలను చదివితే చాలు. హృదయం పుల

కిస్తుంది. 'రేఖా డార్లింగ్' అన్న ఆ సాల్యుటేషన్‌లో ఎంత తీయదనం దాగుంది ?

తన హృదయాన్ని ఎంత త్వరగా ఆకర్షించుకున్నాడతను ? సాధ్యమైనంత త్వరలో మన వివాహం జరగాలి అని ఎన్ని ఉత్తరాల్లో ఎన్నిసార్లు రాశాడు ? ఇవన్నీ.... ఇంకా అతనప్పుడప్పుడూ రాసిన చిలిపి మాటలు తన్ను పెండ్లికి తొందర పెడుతున్నాయ్. 'ఎప్పుడెప్పుడతని ఒడిలో వాలి తీయని కలలు కందామా....' అని మనసారాట పడుతోంది. అటువంటి ప్రేమ మూర్తిని.... తన సుధీర్‌ని...

ఛీఛీ.... పద్మలో ఇంత విషం దాగుందని కల్లో కూడ అనుకోలేదు తను. అందుకే తనతో మాట్లాడవద్దని నిశ్చితంగా చెప్పేసింది. ఇటువంటి వ్యక్తుల్తో స్నేహం చేసే కన్నా గంగలో దూకటం నయం !

ఎలాగైనా పద్మకు బుద్ధొచ్చేలా చెయ్యాలి ఏం చెయ్యాలి ? ఆఁ.... మరో వారంలో తన బర్త్‌డే రాబో తోందిగా. ఎలాగైనా సుధీర్‌ని రమ్మని రాయాలి. తను రమ్మని వ్రాస్తే రాకుండా ఉండగలడా ? ఆ తర్వాత తన బర్త్‌డే పార్టీకి పద్మను పిలవటమా ? మానటమా ? ఛ.... దాన్ని మాట్లాడొద్దని తనిన్సైవేట్ చేస్తే ఎంత ఇన్సల్ట్ !;

'ఉఁహూ.... ఎలాగైనా దాని కళ్ళలో నీళ్ళు తెప్పించాలి. అసూయతో అది ఉడికిపోవాలి. అఁ....అంతే....'

నిద్ర పట్టలేదా రాత్రి రేఖకు !

• • •

రైల్వేస్టేషన్ రద్దీగా ఉంది. రైలు రాబోతోందన్నట్టుగా చివర బెల్ కొట్టారు. అంత దూరంలో రైలొస్తూ కన్పించింది.

"వెధవది....దీనికంటే ఎద్దుల బండి నయం ...." విసురుగా అనుకుంది.

రణ గొణ ధ్వని చేస్తూ ఆగింది రైలు. పాసింజర్లు మామూలుగా ఎగబడ్డారు రైలులోని వారు దిగకముందే!

అసహనంగా పరికించ సాగాయి రేఖకళ్ళు.

దూరాన చివరి కంపార్టుమెంటు లోంచి చివరగా దిగాడు సుధీర్.

రేఖ హృదయం పులకరింతతో జలదరించింది.

దాదాపు పరిగెడుతూన్నంత వేగంగా నడిచింది. అందంగా గాల్లో చేయూపాడు చిర్నవ్వు ముఖంతో.

'బావున్నావా రేఖా !'

'ఏదో ఉన్నానిలా....తమ దయవల్ల ! పెళ్ళిగామందు కోగానే భయపడలేదుగా !

'అంతులేని ఆనందంతో భయపడ్డాను.'

'ఆఁ....నీ చమత్కృతులు తర్వాత గాని వెడదాం పద....' సుధీర్ చేతిలోని బేగ్ అందుకుంది రేఖ. బయల్దేరారిద్దరూ.

ప్రేమగా పలకరించారు భూషణంగారు సుధీర్‌ను. అతనికి అన్ని వసతులూ కల్పించబడ్డాయి.

మధ్యాహ్నం ఆఫీసున్నదంటూ వెళ్ళిపోయింది రేఖ. భూషణంగారు, సుధీర్ మాట్లాడుతుంటూ కూర్చున్నారు.

రేఖ ఆఫీసులో కూర్చుంది కాని ఆమె మనసంతా యింట్లోనే వుంది !

6

'హేపీ బర్త్‌డే టూ యూ .... ' పద్మ తప్ప తక్కిన ఫ్రెండ్సందరితో ఆనందంగా గడిచి పోయింది రేఖ పుట్టినరోజు. రేఖ వాళ్ళింట్లోనే అందరికీ డిన్నర్ అరేంజ్ చెయ్యబడింది. భోజనాలు కాగానే ఓ అరగంట విశ్రమించాక సుధీర్ తప్ప తక్కిన ఫ్రెండ్సందరూ నిష్క్రమించారు.

ఆ రోజు సాయంత్రం సుధీర్, రేఖలు సినిమా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారు. వెళ్ళబోతుండగా టపాలులో రేఖకో ఉత్తరం వచ్చింది.

అందుకొని చించింది.

'రేఖా !

నీ పుట్టిన రోజు పండక్కైనా పిలుస్తావని ఆశించాను. కాని అలా జరగలేదు. పోనివ్వు...కాని నీ స్నేహితురాలిగా ఆఖరు సారిగా నీకో మాట చెబుతున్నాను. గుర్తుంచుకో.

నల్లనివన్నీ నీళ్ళు, తెల్లనివన్నీ పాలనే భ్రమలో వున్నావు నువ్వు. చదువుకున్న దానివి. తెలివిగల దానివి. నీ కన్ని విషయాలూ విడమర్చి చెప్పనక్కర లేదు. పంతాలకు, పట్టింపులకు పోయి నీ బంగారు జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోకు. జీవితం వడ్డించిన విస్తరి లాంటిది. దాన్ని కుక్కల పాలు చెయ్యకు. నేను నీ కింత కంటే ఎక్కువగా చెప్పను.

నీ జన్మదిన శుభ సందర్భాన నా శుభాకాంక్షలందుకో.

— పద్మ...."

కోపంతో పళ్ళుకొరికింది రేఖ.

''ఏమిటది?" అడిగాడు సుధీర్.

'టైమ్ కావస్తోంది. తర్వాత చెబుతాను పద ....' తొందరచేసింది.

ఆవరణ దాటగానే ఆటో పిలువబోయాడు సుధీర్.

''వద్దు. సరదాగా నడిచి వెడదాం...."

ఇద్దరూ నడవసాగారు.

"రేఖా...." పిలిచాడు సుధీర్.

"ఆఁ...."

'ఒక్కసారి.... మనం రాసుకున్న ఉత్తరాలన్నీ ఎదురెదురుగా కూర్చొని చదువుకోవాలనుంది. ఏమంటావు.'

''గుడ్ అయిడియా. మరి ఉత్తరాలో?''

"నువ్వు రాసినవన్నీ తెచ్చాను."

"మరి నువ్వు రాసిన ఉత్తరాలు....?"

"నీ పెట్టెలోంచి పట్టుకొచ్చాను."

"యూ.... నాటీ బోయ్.... నువ్వొట్టి...."

'దొంగనా ?'

"అవును."

'మరి ఈ నేరానికి శిక్షేమిటో !'

'ఇక నోరుముయ్యి. ఇది పబ్లిక్ రోడ్డు. అదినరే గాని ఇంటి కెడదాం పద.'

'సీది వట్టి మట్టిబుర్ర రేఖా! ఉత్తరాల విషయం మీ నాన్నగారికి తెలిస్తే ఏమనుకుంటారు ?'

'మరెలా? బీచికి వెడదామా?'

'ఏదైనా దగ్గరలో ఉన్న హోటలు కెడదాం. అంత దూరం నేనడవలేను.'

"అవును. ఎంచక్కా తో ఫామిలీ రూమ్‌లో కూర్చో వచ్చు."

"ఫామిలీ రూమేం ఖర్మ.... ఓ రూమే తీసుకుందాం."

"ఎందుకు సుధీర్ రెండు గంటలకోసం...."

"మనకి డబ్బుకాదు ప్రధానం. ఏకాంతం. ప్రశాంతత. సినిమావదిలే లోగా పని పూర్తవదూ!"

ఇద్దరూ అక్కడికి దగ్గర్లోవున్న 'హోటల్ సంగీత్‌కు' వెళ్ళారు. ఇద్దరిపేరా ఓ రూమ్ బుక్ చేశాడు సుధీర్. బోయ్‌వచ్చి రూమ్ చూపి వెళ్ళిపోయాడు. ఫోన్ ఆన్‌చేసి కూర్చున్నాడు సుధీర్. తెల్లని బార్ లైట్ వెలుగు ఆ గదిని పూర్తిగా ఆవరించింది. ఉత్తరాల కట్టలు బయటకు తీశాడు.

"కాఫీ కావాలా సార్" అంటూ వచ్చాడు బోయ్.

"ఇప్పుడవసరంలేదులేవోయ్! ఆ తర్వాత నే పిలుస్తాలే. నువ్వెళ్ళు" బోయ్ వెనుకనే వెళ్ళి తలుపేసి వచ్చాడు సుధీర్. 'వెధవలు.... పూటికీ మాటికీ వస్తుంటారు' అంటూ.

"అ.... మొదట్నుండీ చూద్దామా?" అన్నాడు తనే.

"తలుపేశావెందుకు?"

"తెరవ మంటావా?....గాలి వస్తోందిగా! ఎవరెవరో తిరుగుతుంటారు. మనల్ని ఉత్తరాల్ని చూస్తే ఏం బావుంటుంది?"

"సరే వుండనివ్వు... మరి నువ్వు రాసిన...."

"ఇవిగో," ఓ కట్ట తీసిచ్చాడు సుధీర్. ఇద్దరూ ఒకటివెంట ఒకటి చదువుకోసాగారు.

ఓ ఉత్తరం చదువుతూ సిగ్గుపడుతూ అంది రేఖ.

"ఎంత స్నేహితుడివైనా మరీ ఇంత యిదిగా రాయటం బాగోలేదు సుమా!"

"ఆ ఉత్తరం రాసేప్పుడు స్నేహితుణ్ని కాదు తెల్సా? ప్రేమికుణ్ని!.... అయినా ఏం రాశాను? ఏదీ...!...నీ శరీరాన్నంతా మృదువుగా స్పృశిస్తూ ఆ పులకింతతో నువ్వు పరవశిస్తోంటే నిన్ను అందంగా నా కౌగిట్లోకి లాక్కొని అమాంతం...."

"ఛీ " సిగ్గుతో సుధీర్ హృదయంలో తలదాచుకుంది రేఖ.

"రేఖా...." మత్తుగా పిలిచాడు సుధీర్.

"ఊఁ...."

"నిజంగా మనది విచిత్రబంధం కదూ!"

"అవును సుధీర్! ఇది ఎన్ని జన్మల బంధమో! లేకపోతే నువ్వు నాకు పరిచయం కావటం, మన స్నేహాన్ని ఉత్తరాలద్వారా పటిష్ఠం చేసుకోటం, మనమధ్య అనురాగలత బలంగా పెనవేసుకుపోవటం ఎంత ఆశ్చర్యంగా వుందో ఊహించుకుంటే. నాకు నిజంగా 'కలా?-నిజమా? అన్పిస్తుంది."

"అవును రేఖా!" రేఖను తనకేసి మరింతగా అదుముకుంటూ అన్నాడు సుధీర్. "మన ఈ ఆనందం స్థిరంగా ఇలాగే నిల్చిపోతే ఎంత బావుంటుందో!"

"తప్పక నిల్చిపోతుంది సుధీర్!" మైకంగా అందిరేఖ.

రేఖ వీపును సుధీర్ చేతులు ఆవేశంగా నిమురుతున్నాయి. నెమ్మదిగా అతని చేతివ్రేళ్ళు ఆమె జాకెట్ హూక్స్‌పైకి మళ్ళాయి.

"ఏమ్...ఏమిటీపని?" సుధీర్ హృదయానికి బల్లిలా

అతుక్కుపోయిందామె.

"ఇది మితిమీరిన ఆనందం రేఖా! ఏం?....నీకు హాయిగా లేదా?" సుధీర్ చేతులు రేఖ బ్రాసరీని కూడ తప్పించాయి:

"అ....బ్బా! ఏమిటీ చిలిపిపని సుధీర్! నరాలు.... జివ్వుమంటున్నాయి. శరీరం తేలిపోతోంది. నీ చేతుల్లో ఎంత శక్తి దాగుంది సుధీర్" రేఖ కళ్ళు మైకంతో మూతలు పడుతున్నాయి.

"రేఖా! ఈ మధుర క్షణాలను మనం జీవితంలో మరుపగలమా?"

'ఎలా మరువగలం సుధీర్!? ... జీవితాంతం మరువ లేని .... అ .. బ్బా...యూ...నాటీ' అంటూ తలగడలో ముఖం దాచుకుంది రేఖ అపరిమితమైన సిగ్గుతో.

7

యామిని కళ్ళలో నీళ్ళు ధారావాహికంగా కారి పోతున్నాయి. శరీరం నెమ్మదిగా కంపించ సాగింది. రెండు చేతుల్తోనూ ముఖం కప్పుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడ్వ సాగింది.

తను కూర్చున్నది ఆస్పత్రి వార్డని, గుర్తుకు రాగానే ఉలికి పడింది తన్ను తాను సంబాళించుకుంది.

ఒకసారి వార్డంతా కలయ జూసింది. కళ్ళు తుడుచు కొని నెమ్మదిగా స్టూలు పైని సిరంజిని తీసికెళ్ళి యథా స్థానంలో ఉంచేసి అల్మైరాలోని స్లీపింగ్ టాబ్లెట్స్ బాటిల్ తెరిచింది. రెండు మాత్రలు తీసుకొని నాలుగో నెంబరు బెడ్ వైపు నడిచింది.

'నాగయ్యా!" పిలిచింది.

'అమ్మా!"

'నొప్పిగా వుందా?'

'లేదమ్మా!'

"ఇదిగో. ఇవేసుకో. కాసేపట్నుంచి మొదలవుతుంది. మింగేసి నిద్రపో'

"అలాగే నమ్మా!'

మాత్రలు, నీళ్ళు నాగయ్య చేతికిచ్చింది యామిని.

"మస్తాన్‌కు తెలివొచ్చిందా?" మింగాక అడిగింది.

"వచ్చిందమ్మా! ఊరికే పడుకున్నాడు.'

"ఐదవ నెంబరు బెడ్‌కేసి నడిచింది యామిని.

"మస్తాన్ భయ్యా ...'

కళ్ళు తెరిచాడు మస్తాన్.

"కైసా హై ఆప్ కో?'

"ఠీక్ హై బహెన్ ...'

'దరద్...'

'నహీఁ హై...'

"అచ్ఛా... అబ్ దో గంఁటేమేఁ దో గోలియాఁ లేకర్ ఆ వూంగీ! వో దాల్‌కే సోజానా పడేగా ఆప్..."

"ఠీక్ హై బహెన్"

"అచ్ఛా" వస్తూ వస్తూ రాజారావు వంకచూసింది. ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు. తృప్తిగా నిట్టూర్చి తన కుర్చీలో కూర్చుంది. తిరిగి ఆలోచనలు ముసురు కొన్నాయ్.

ఆనాడు...

ఆనాడలా తామిద్దరూ ఒకటయ్యారు. ఆ తర్వాత

సుధీర్ ఒడిలో పడుకొని తనెన్నికలలు కంది:... అలా మరో గంటగడిచి పోయింది. సినిమా పైమైపోవ టంతో బయలుదేరారు.

దారిలో స్త్రీ సహజమైన భయం పొడచూపింది తనలో. ఆ విషయాన్ని గూర్చి అడిగింది.

"పిచ్చి రేఖా! అంతలో అలా మారిపోయావేమిటి? నీకు నాపై నమ్మకంలేదా? ఈ రోజు నీ పుట్టినరోజు. గుర్తుందా? ఈ రోజంతా ఆనందంగా గడపాలి నువ్వు. అందుకే నీకు ప్రత్యేకానందాన్ని ప్రజెంట్ చేశాను. నీకంత అనుమానంగా వుంటే పద. ఇప్పుడే గుడికెళ్ళి దండలు మార్చుకుందాం." అన్నాడు సుధీర్.

"నీపై నమ్మకంలేక్కాదు సుధీర్! పెళ్ళి కాకుండా తొందరపడ్డ ప్రతి స్త్రీకి సహజంగా కలిగే భయమే యిది. అంతేకాని నీపై అనుమానం కాని, అప నమ్మకంకాని లేవు. నన్ను క్షమించు.'' అంది తను.

అంతే... అతన్ని ఆవిషయంలో మరెప్పుడూ అను మానించలేదు.

ఆ మర్నాడే సుధీర్ వెళ్ళిపోయాడు. స్టేషన్‌లో మరీ మరీ చెప్పింది ఉత్తరం రాయమని. ...రైలు కదలి వెళ్ళిపోతోంటే తన హృదయం తన శరీరం నుండి దూరమై పోయినట్లనిపించింది తనకి.

వెళ్ళిన వెంటనే ఉత్తరం రాశాడు సుధీర్. అది చేరేంత వరకూ తనకు గుబులుగానే వుంది. ఆ తర్వాత వారం వారం మామూలుగా సుధీర్ నుండి తీయని ఉత్తరాలందుకుందితను. తనూ రాస్తుండేది.

ఓ రోజుదయం కాఫీచేస్తోంటే కళ్ళు తిరిగాయి తనకి.

అర్థంచేసుకుంది. ఓ ప్రక్క ఆనందం, మరో ప్రక్క భయం తన్నుక్కిరి బిక్కిరి చేశాయి. తండ్రితో చెబితే? ...ఆయన గుండె అసలే నీరసంగా ఉంది. ఈ హఠాత్పరిణామాన్ని ఆయన భరించగలరా? ... ఉహూ... చెప్పకూడదు. ముందు సుధీర్‌కు ఉత్తరం రాయాలి.

...నో! స్వయంగా తానే వెడితే!!??

అవును. అపనే చెయ్యాలి. సుధీర్ ఇన్ని ఉత్తరాలు రాశాడు. ఒక్క దాంట్లోనైనా తన్ని రమ్మని రాశాడా? రాయలేదు. అందుకే తను వెళ్ళాలి. పోనీ టెలిగ్రామిస్తే? ...ఉహూ.... సర్‌ప్రైజ్ విజిట్ చెయ్యాలి. అకస్మాత్తుగా తనని చూసేసరికి సుధీర్ అవాక్కై పోవాలి. ఆనందంతో తన్ను అమాంతం కౌగిలించుకోవాలి. అప్పుడు చెబుతుంది అసలు విషయం. బలే సంతోష పడతాడు. 'ఆడపిల్లనా?'.... 'మగపిల్లాడా?' అనడుగుతాడు అప్పుడు తనేంచెప్పాలి? తనకి తెలిస్తేగా!

ఊహలతో మురిసిపోయింది.

మర్రోజే బయలుదేరింది తను. 'తమ స్టాఫ్‌తో కలిసి అజంతా; ఎల్లోరా గుహలు చూడటానికి ఎక్స్‌కర్షన్ ప్రోగ్రామ్ వేసుకున్నామని నాన్నకి చెప్పి.... రైలెక్కేసింది సుధీర్ గురించే ఆలోచిస్తూ.

సుధీర్ అడ్రస్ కనుక్కోటానికి రెండు గంటలు పట్టింది.

అతనుంటున్నది రూమ్‌కాదు. ఓ యింటినే అద్దెకు తీసుకున్నట్టున్నాడు. తలుపు తెరిచేవుంది. తలుపు

పై భాగంలో 'సుధీర్' అని నేమ్‌ప్లేట్ తగిలించబడి వుంది తృప్తిగా నిట్టూరుస్తూ లోని కడుగు పెట్టింది. ఓ హాలుదాటి ప్రక్కనున్న గదిలోకడుగు పెట్టబోతూ ఆగిపోయింది.

లోపల్నుండి గట్టిగా మాటలు వినవస్తున్నాయి.

'ఎతే యిప్పుడు మాఅమ్మాయి గతేం కావాలంటావ్?' గంభీరమైన ఓ మగ గొంతు !

'నాలుగు రోజులు ఓపిక పట్టండి .... ' నమ్రతగా సుధీర్ జవాబు !

'ఏమిటి ఓపిక పట్టేది ? అమ్మాయికి నాలుగో నెల ! మమ్మల్నివూళ్ళో ఉండమంటావా లేక ఎకైనా పారి పొమ్మంటావా ? ప్రేమించానన్నావ్. పెళ్ళి చేసుకుంటా నని మాటిచ్చావ్. సరదాగా తిరిగావ్. పిల్ల శీలాన్నే దోచుకున్నావ్. నా న్నెల్లనుండీ పెళ్ళి వాయిదా వెయ్య టంలో నీ ఉద్దేశ్య మేమిటి ?'

'నా కే దురుద్దేశమూ లేదు. మీరు నన్నపార్థం చేసు కుంటున్నారు.'

'మరి మొన్న మూడు రోజు లెక్కడి కెళ్ళావ్ ?"

' .... '

'ఏం మాట్లాడవు ?

'....తెనాలి వెళ్ళాను. మా బంధువులింటికి.'

'ఆధారం ?'

'నన్ను నమ్మండి....'

'నిన్ను నమ్మే ఈ స్థితి కొచ్చాం. బంగారు లాంటి నా బిడ్డ భవిష్యత్తును చేజేతులా నాశనం చేశాను. నీ కల్ల బొల్లి మాటలు నమ్మి కసాయి వాడికి గొడ్డెలా కన్న

కూతుర్ని నీ కప్పగించాను. నా అభిమానాన్ని అలుసుగా తీసుకొని నన్నాడించాలని చూస్తున్నావ్. ఇంతవరకూ నా అభిమానాన్నే చూశావ్. ఇక నా ఆగ్రహాన్ని కూడ చవిచూద్దువు గాని.... నా పలుకుబడి నుపయోగించానంటే నీ భవిష్యత్తేమవుతుందో ఒక్కసారి వూహించు... ఈ పరంధామయ్య పగలో పాముని మించినవాడు. నీ చర్యలన్నీ ఎప్పటి కప్పుడు గమనిస్తూనే వున్నాను. మా సరస్వతిని నాశనంచేసింది చాలక నువ్వు 'రాణి' అనే మరో పిల్ల వెంట తిరుగుతూన్నట్టు కూడ నాకు తెలుసు. ఆ పిల్లను పెళ్ళాడాలని చూస్తున్నావేమో ! .... జాగ్రత్త ! వచ్చేవారం నీకు సరస్వతికి పెళ్ళి. అడ్డుచెప్పటానికైనా తప్పించుకోటానికైనా ప్రయత్నించావో, నిన్ను చిత్ర వధ చేస్తాను. నా సంగతి తెలుసుగా .... '

.... గుమ్మం ఇవతల నిల్చున్న తన గుండెలో అగ్ని పర్వతాలు బద్దలయ్యాయి. తన సుధీర్ .... ఏమిటిది ? తను వింటున్నది నిజమా ? ఈ సుధీర్ తన సుధీరేనా ? లేక వేరొకడా ? .... తలుపులు కాస్త తెరచి లోనికి చూసింది

అతను...అతని కాళ్ళు పట్టు కుంటున్నాడు.

'ప్లీజ్ .... గట్టిగా అరచి నన్నల్లరి పాలు చెయ్యకండి. సరస్వతిని తప్ప నేనెవర్నీ ప్రేమించటం లేదు. ఒట్టు. రాణి నా చెల్లెల్లాంటిది. సరూను ఏక్షణాన పెళ్ళాడటానికైనా నేను సిద్ధమే."

'అలారా దారికి ... అయినా నీ మాటెవడు నమ్మాడు. ఈ కాగితంపై సంతకం చెయ్ .... ' అంటున్నాడతను.

'అలాగే' అంటూ లేస్తున్న సమయంలో అ త ని

ముఖం చూచింది తను. అంతే... స్తబ్ధురాలై పోయింది!

అతను....తన సుధీరే ! ! !

కళ్ళు తిరగ సాగాయ్. కాళ్ళ క్రింద భూమి కంపిస్తు న్నట్టయ్యింది హృదయంలో పెనుతుఫాను చెలరేగింది. అక్కణ్నుండి ఎలా బయట పడిందో తనకే తెలీదు. ఆ బాధ వర్ణించ నలవి కానిది !

స్టేషన్ కొచ్చి కూలబడిందో బెంచీపై. బాగ్ లోంచి కవర్ తీసి గబగబా నాలుగు ముక్కలు రాసి లెటర్ బాక్స్‌లో పడవేసింది.

ఏం రాసిందో తనకే తెలియని పరిస్థితి అది!

రైలు బయలు దేరింది. కాని తన మనసు మాత్రం దాన్ని గమనించలేదు. సుధీర్ రాసిన ఉత్తరాల్లోని సంఘ టనలే బలవంతంగా గుర్తుకు రాసాగాయ్.

ఎంత నయవంచకుడు !.... ఎంత నీచుడు !!...

ఎందరి జీవితాలతో చెలగాట మాడుతున్నాడు?

వీడు మనిషా? పశువా??

పద్మ చెప్పిన మాటలు, ఆమె హెచ్చరికను ఎంత ప్రయత్నించినా గుర్తుకు తెచ్చుకో లేకుండా ఉండలేక పోతోంది. అవన్నీ గుర్తుకు వచ్చేసరికి తన హృదయం ముక్కలై పోయింది... పద్మ కాళ్ళపైపడి క్షమాపణ వేడుకుంటే తను చేసిన పాపం పోతుందా?

లేదు! ప్రాయశ్చిత్తం లేదు. తను పద్మకు చేసిన ద్రోహానికి ప్రాణం తీసుకున్నా ప్రాయశ్చిత్తం చేసు కున్నట్టుకాదు.

పద్మ ... పద్మ నిజంగా ఎంత మంచిది?

బండ బారిన గుండెతో వూరు చేరింది తను.

ఆ పరిస్థితిలో ఇంటికెలా వెళ్ళగలదు తను?... నాన్న ముఖం చూడగలదా? ఈ విషయం ఎలో చెప్పగలదు? తన కడుపులో పెరుగుతున్న సుధీర్ ప్రతిబింబాన్ని ఎన్నాళ్ళని దాచగలదు? విషయం తెలిస్తే భరించే శక్తి నాన్న గుండె కుందా?

...తనిలాగే వెళ్ళి సముద్ర గర్భంలో కలిసిపోతే?... నాన్న సంగతేమిటి? కూతురు రాలేదన్న భయంవల్ల ఆయన గుండె ఆగిపోతే?... భగవాన్! ఇప్పుడేం చెయ్యాలి??

ఆలోచిస్తూ యాంత్రికంగా యిల్లు చేరింది తను.

నిప్పును ఎన్నాళ్ళని గుప్పిట్లో ఉంచుకోటం? ఓరోజు బయట పడింది తన రహస్యం. గుండె చెరువయ్యేలా ఏడ్చారు నాన్న. ఆ సాయంత్రానికే గుండె నొప్పి మొదలైందాయనకి. హెచ్చింది. పద్మవాళ్ళింటికి పరిగెత్తింది తను.

వెంటనే వచ్చారు సుదర్శనంగారు. పద్మ లేదా సమయంలో. లేకపోతే వచ్చేదే! ఆ రాత్రంతా డాక్టరు గారు నాన్నవద్దే కూర్చున్నారు. చేతనైనంత సహాయం చేశారు. నాన్నను కబళించబోతోన్న మృత్యువుతో పోరాడి ఓడిపోయారు.

తన పాపిష్ఠి ముఖం చూడలేక కాబోలు. ఈ లోకం నుండే తప్పుకున్నారు నాన్న. తన గుండె మరోసారి పగిలింది.

సినిమా వదలగానే విషయం తెల్సుకున్న పద్మ వెంటనే వచ్చింది. పద్మను కరుచుకొని బావురుమంది తను. జరిగిన విషయమంతా తెలిపి తన మూర్ఖత్వాన్ని

క్షమించమని పద్మ కాళ్ళపై పడబోయింది. తన్ను చూసి జాలిపడింది పద్మ. 'నేనున్నా'నంటూ అక్కున చేర్చుకుంది.

నాన్నగారి అంత్యక్రియలు డాక్టర్ సుదర్శనంగారే చేయించారు. తను వాళ్ళింటికి తీసుకుపోబడింది. నెల గడిచింది.

పద్మ మంచి తనాన్ని చూస్తోంటే తను జీవించే ప్రయోజనం లేదనిపించింది. తను ఆమెను అపార్థం చేసుకున్నా ఆమె తన్ని ఎప్పటిలానే చూచుకోసాగింది.

అందుకే బ్రతకాలనిపించలేదు తనకి. క్షమించమని రాసి పద్మ తలగడ క్రింద వుంచి బయట పడింది. చీకట్లో నడవసాగింది. ఎంత దూరం నడిచిందో తెలీదు. ఓ బ్రిడ్జి చేరుకుంది. ఆలస్యం చెయ్యదల్చుకోలేదు. వెంటనే దూకేసింది.

కళ్ళు తెరిచేసరికి ఆస్పత్రిలో బెడ్‌పై పడుకొనుంది! ప్రక్కగా సుదర్శనం గారు, పద్మ కూర్చొని వున్నారు.

"ఏం పనమ్మా ఇది....?" మృదువుగా మందలించారు సుదర్శనంగారు.

మృత్యువు తనని వరించలేదు. తన కడుపులోని శిశువును కబళించింది.

తను చేసింది అవివేకమట! పద్మ కోప్పడింది!! ఆ తర్వాత తను చావటానికి వీల్లేకుండా తను బయట కూడ వెళ్ళటానికి వీల్లేకుండా తగు జాగ్రత్తలు తీసుకున్నారు.

ఊరికే కూర్చుండలేకపోయింది తను. ఏదైనా ఉద్యోగం చూసి పెట్టమని కోరింది. 'ఏం ఉద్యోగం చెయ్యగల

వమ్మా?' అన్నారు సుదర్శనం గారు.

మళ్ళీ చదవమంది పద్మ....పిచ్చిగా నవ్వొచ్చింది తనకి.

"నాకు చదువుకోదు కావలసింది.పూర్తిగా మనశ్శాంతి. మీ ఆస్పత్రిలో నాకో నర్స్ పని ఇప్పించండి మామయ్యా! రోగులకు సేవలు చేస్తూ శేష జీవితం గడుపుతాను. నాకింకే కోరికా లేదు. దయచేసి నా యీ ఒక్క కోరికా తీర్చండి..." అని బతిమాలింది.

సరే నన్నారు డాక్టరుగారు. అప్లై చేయించారు. సెలెక్టైంది తను. ట్రెయినింగ్ పూర్తి చేసుకొని డాయినైంది.

ప్రశాంతంగా జీవించాలి. రోగులకి సేవలు చెయ్యటంలోనే తను ఆనందాన్ని అనుభవించాలి. తన జీవితాన్ని ఆస్పత్రికే అంకితం చెయ్యాలి. పూర్వపు సంఘటనలను గూర్చి తలవకూడదు. అందుకే తన పేరును 'యామిని'గా మార్చుకుంది

ఆ తర్వాత చాలా మార్పులు జరిగాయి. పద్మ ఎడ్యుకేషన్ పూర్తి చేసుకొని డాక్టర్నై చేసుకొని ఫారిన్ వెళ్ళిపోయింది. దాని పెండ్లికి తనే పెద్దగా నియమించబడింది!

ఆరునెల్లు గడిచింది. సుదర్శనం గారు విజయవాడ ట్రాన్స్ఫర్ కావటంతో వెళ్ళిపోయారు.

తను మాత్రం ఇలాగే జీవితాన్ని నెట్టుకు వస్తోంది విరాగినిలా. రోగులకు సేవలు చేస్తూ అందులో అవ్యాజమైన ఆనందాన్ని పొందగలుగుతోంది. రాజారావు లాంటి

వ్యక్తుల హృదయాల్లో చెల్లెలిగా శాశ్వత ముద్రగా నిలిచిపోతోంది. ఆ తృప్తిచాలు తనకి!

రేఖగా తనువు చాలించి తిరిగి యామినిగా ఉద్భ వించింది. ఈ యామినిలో ఏ కోరికాలేదు! గత సంఘ టనలు బలవంతంగా గుర్తుకువస్తే బాధతప్ప! దేనిపైనా అపేక్షలేదు. దేవుడిచ్చిన ఆయుర్దాయాన్ని భూమిపై సవ్యంగా వెళ్లిస్తే తను ధన్యురాలు.

వచ్చిన మొదట్లో పూర్వపు బాధలు గాయాలై అమి తంగా బాధించేవి. కాని ఇప్పుడవన్నీ మాసిపోయాయి. మానిపోయాయి. వాటి తాలూకు మచ్చలుకూడ లేవు తన హృదయంలో....' అనుకోటానికి పూర్తిగా వీల్లేదు. అప్పుడప్పుడూ ఇలా గుర్తుకు వస్తోంటాయ్ ఏ అర్నెల్లకో ఓ సారి!

తన గత చరిత్ర కనీసం ఒకరికైనా తెలిసుంటె బావుంటుందని తనతోపాటు ట్రైనింగై తనతో పాటు పని చేస్తోన్న సుమిత్రతో అంతా చెప్పేసింది. ఆమె తనపై సానుభూతి చూపించింది. తనకంతకంటే ఏం కావాలి?.. ఏనాడైనా తను చావక తప్పదు. సుమిత్ర కళ్ళు తనపై సానుభూతితో నాలుగు నీటి బిందువులు వర్షిస్తాయానాడు. అంతకంటే వేరే తిలోదకాలు తనకనవసరం....'

8

ఉన్నట్టుండి ఉలిక్కిపడి ఈ లోకంలో కొచ్చింది యామిని. వాచీ చూచుకుంది.

'ఫర్వాలేదు. మస్తాన్‌కి స్లీపింగ్ టాబ్లెట్సివ్వటానికి ఇంకా గంట వ్యవధి వుంది.'

మిగత పేషంట్స్ వంక చూసింది. అంతా నిద్ర పోతున్నారు. రాజారావు వంక దృష్టి మరల్చింది.

'అరె....మేలుకొని వున్నాడు. ఏదో చదువు కుంటు న్నాడు. బహుశ విమల రాసిన ఉత్తరమై వుంటుంది. ప్రక్కన అతని ఫ్రెండ్ శంకర్ కూర్చొని వున్నాడు. తన ఆలోచనల్లో అతని రాకనే గమనించలేదు.'

ఒక్కసారి వార్డంతా కలయజూసింది మళ్ళీ. ప్రశాంతంగా వుంది. తన వార్డెప్పుడూ ఇలాగే వుండాలి. ఎవరికీ ఏ లోటూ జరగరాదు....' అనుకుంటూ లోపలి కెళ్ళి గ్లాస్‌తో నీళ్లు తాగి వచ్చి కూర్చుంది యామిని.

'సిస్టర్ !' అన్న పిలుపు విని ఆ వైపు చూసింది. రాజారావు పిలుస్తున్నాడు. నెమ్మదిగా ఆ వైపు నడిచింది. శంకర్ అతని వద్ద సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

"పిలిచారా రాజారావుగారూ."

"అవును సిస్టర్....పిలిచాను. నేనే పిలిచాను. సంతోషాన్ని పట్టలేక.....నేనే పిలిచాను." రాజారావు ముఖంలో ఆనందం జ్యోతిలా వెలుగుతోంది।

"అబ్బా! ఇంత ఆనందం మీ ముఖంలో ఈనాడు చూశాను. ఏమిటండీ విశేషం ?" స్టూలుపై కూర్చొని నవ్వుతూ అంది యామిని.

'నా విమల నుండి ఉత్తరం వచ్చింది సిస్టర్ !?' ఉత్సాహంగా అన్నాడు రాజారావు.

'అప్పుడప్పుడూ వస్తూనే ఉన్నాయిగా !'

'అది వేరు....ఇది వేరు....నా అనారోగ్యం సంగతి నా విమలకి తెల్సిపోయింది సిస్టర్ !'

"ఆఁ..."

'ఫరవాలేదు. మొన్న వాళ్ళన్నయ్య ఏదో పనిపై ఈ వూరికొచ్చి మా ఆఫీసులో అడిగితే చెప్పారట. టైమ్ లేక వెంటనే వెళ్ళిపోయాట్ట. ఎంత బాధ పడుతూ రాసిందో చూడండి...' ఇవ్వబోయాడు రాజారావు.

ఫర్వాలేదు. మీరు చెప్పండి...పైగా మీ నోటి ద్వారా వింటేనే నాకూ సంతోషం'

'ఓహో! మీకు ఇతరుల ఉత్తరాలు చదివే అలవాటు లేదుకదూ? నేనే చెబుతాను...నేను తన హృదయాన్నర్థం చేసుకోలేదట. ఆ వ్యాధి రాబోతుందని నేను మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోకుండా వుంటానా రాజారావుగారూ! ఇదేనా మీరు నన్నర్థం చేసుకున్నది? మీ స్వచ్ఛమైన మనసును చూచి ప్రేమించాను. ఈ జన్మలో...ఈ జన్మలోనే కాదు. ప్రతి జన్మలోనూ మీరే భర్త...మీరే దైవం.

మీరిన్నాళ్ళూ నావద్ద ఈ విషయాన్ని దాచినందుకు నాకు చాల బాధగా వుంది. నాకేం రాయటానికీ తోచటం లేదు. వస్తున్నాను. నా ఉద్యోగానికి రిజైన్ చేసి వస్తున్నాను. మా అన్నయ్య కూడ ఒప్పుకున్నాడు. రేపే వస్తున్నాను. నేను స్వయంగా దగ్గరుండి మీ ఆరోగ్యాన్ని కాపాడుకుంటాను. మిమ్మల్ని బ్రతికించుకొని నా వాన్ని చేసుకుంటాను. రేపు రాత్రికి మీ వద్దుంటాను... మీ విమల....

చూశారా సిస్టర్! నా విమలనన్నర్థం చేసుకుంది. నన్ను ప్రేమిస్తోంది. ఇంకా ప్రేమిస్తోంది. ఇకపై కూడ ప్రేమిస్తుంది' సంతోషం పట్టలేక పోయాడు రాజారావు.

'అంతేకాదు. మీ వివాహానికి నన్ను పిలుస్తారు. అంటే మీరిద్దరూ త్వరలో వివాహం చేసుకుంటారన్న మాట...'

'మిమ్మల్ని పిలవకపోవటమా? మీరు లేందే మా పెళ్ళి జరగదు....సిస్టర్! మీరన్న మాటే నిజమైంది!'

'నాకు తెలుసు రాజారావు గారూ ఆడదాని మనసు... ఎందుకో తెల్సా? నేనూ ఆడదాన్ని కాబట్టి! కాని... కాని...' మిగతా కావ్యాన్ని బాధగా మనసులోనే పూర్తి చేసుకుంది యామిని.

'ఏమిటి సిస్టర్?'

'అబ్బే...ఏమీ లేదు. కాని మీరు ఆమె వచ్చింతర్వాత కూడ ఇలా బాధపడకూడదు.'

''ఇక నాకే బాధాలేదు సిస్టర్! ఇదొక్కటే!! ఇకపై అంతా సంతోషమే!"

"మరింకేం నిశ్చింతగా వుండండి. భగవంతుడు మీ పక్షాన ఉన్నాడు. ఎక్కువగా ఆవేశ పడక హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకోండి..."

"యామినీ!" అన్న పిలుపు విని వెనక్కు తిరిగి చూసింది. సుమిత్ర వస్తోంది. వస్తూవస్తూ యామినిని రమ్మని సైగ చేసింది.

'ఇప్పుడే వస్తాను.' రాజారావుతో చెప్పి ఆవైపు నడిచింది యామిని.

'ఏమిటే ఇలా దారి తప్పొచ్చావ్?'

"ఇలారా! నీతో ఓమాట..." బరబరాలాక్కెళ్ళిందామెను సుమిత్ర.

"ఏమిటే?"

'ఒక్కసారి M 2 కెళ్ళి ఏడోనెంబరు బెడ్ మీది పేషంటును చూసిరా.'

"ఏం?

'అతను బహుశ సుధీర్ అయ్యుండొచ్చు.'

'ఆ(... ! ?'

'అవును. కేన్సర్ బాగా ముదిరి పోయింది. అప్పుడో ఇప్పుడో అనేట్టున్నాడు. నేను నిన్ననేగా వార్డ్ ఛేంజైంది?...అప్పట్నుండీ గమనిస్తున్నాను.తరచూ 'రేఖా' అని మగతగా కలవరిస్తున్నాడు. చటుక్కున నువ్వు గుర్తొచ్చావు. పర్మిషన్ అడిగి ఇలా పరిగెత్తుకొచ్చేశాను. అతని పరిస్థితి చాల ప్రమాదకరంగా వుంది. కాసేపు నేనిక్కడుంటాను. త్వరగా వెళ్ళు. పరిగెత్తు...'

యామిని ఏమీ మాట్లాడలేదు. పిచ్చిదానిలా పరుగు తీసింది।

9

ఎదుట కన్పించిన దృశ్యాన్ని చూసి స్తంభించి పోయింది యామిని. ఏదో నెంబరు బెడ్ పై నున్నది సుధీరే। ఆ సుధీరే।.... కాని అతనిలో ప్రాణంలేదు. తను అక్కడ చేరేలోగానే అంతా అయిపోయింది।

"సుధీర్"...అని అరుస్తూ శవంపై వాలి పోయింది యామిని. అక్కడున్న వారంతా స్తంభించి పోయారు ॥

"సుధీర్ ! ఎందుకిలా అయ్యావ్ ? నీకీ భయంకర మైన వ్యాధెలా సంభవించింది ?....ఏమిటిది ? నా కంతా అయోమయంగా వుంది !ఇక్కడికెలా వచ్చావ్ ? ఒక సారి కళ్ళు తెరువ్ సుధీర్ !...నాతో మాట్లాడవూ ?"

ఆమెలో స్త్రీ సహజమైన బాధ మేల్కొంది.

'సిస్టర్....నువ్వు....' డాక్టర్ మధుసూధనరావు ఏదో

అంటున్నారు.

"అవును డాక్టర్ ! నేనే రేఖను.... నేనే యామినిని.. సుధీర్ ఎవరో కాదు. ఒకప్పటి నా దైవం .... కాని డాక్టర్ ... ప్లీజ్ ! చెప్పండి ... ఆఖరు క్షణాల్లో నా సుధీర్ ఏమన్నాడు ? దయచేసి చెప్పండి ... " ప్రాధేయ పడింది.

"సారి సిస్టర్ ... చనిపోయే ముందతనేమీ చెప్ప లేదు. తలగడ తడుముతూండగానే ప్రాణం పోయింది తలగడ క్రింద చూస్తే ఈ ఉత్తరం కన్పించింది ... " ఓ పొడుగాటి కవరు చూపించారు డాక్టర్ మధుసూధన రావు.

ఆ కవరందుకుంది యామిని. 'రేఖకు' ... అని రాయ బడుంది.

'మెనీ థాంక్స్ ... డాక్టర్' అని అక్కడ ఉండలేక పోయింది ఉన్మాదినిలా పరుగు తీసిన యామినివైపే చూస్తూ స్థబ్ధులై నిలుచుండి పోయారు అక్కడున్న వారందరూ !

10

యామిని ముఖంచూడగానే అర్థంచేసుకుంది సుమిత్ర.

కాసేపు ఓదార్చి సాయంత్రం డ్యూటీ అయ్యాక కలుస్తానని చెప్పి, తన వార్డు కెళ్ళిపోయింది.

యాంత్రికంగా కవరు చించింది యామిని.

'ఉందో లేదో తెలియని రేఖకు ....

రేఖా ! ఈ దుర్మార్గుణ్ని క్షమించ గలవా ? .. నిన్ను క్షమించమని అడిగే అర్హత కూడ లేదు నాకు. నిన్ను

ఖ్మించి ద్రోహం చేసిన నయ వంచకుణ్ని. నిన్నేకాదు. గాంటి అమాయకురాళ్ళను ఎందర్నో నాశనం చేసిన పాత్ముణ్ని. జీవితంలో మళ్ళీ నిన్ను చూస్తానో లేదో మకున్నాను. కాని అనుకోకుండా నిన్న నిన్ను ఇక్కడ స్పిటల్లో చూచి ఆశ్చర్య పోయాను....

ఆ రోజు నువ్వు రాసిన ఉత్తరం అందింది. కానీ గాదు నేను సంతోషించాను. ఎందుకో తెల్సా? నీతో నా సరం తీరిపోయాక నా గుట్టు తెలిసిందని !...తృప్తిగా ్వకున్నాను. ఆ రోజు జరిగిన సంఘటన నువ్వూ ్నావ్గా !

పరంధామయ్య వచ్చాడు. తన కూతుర్ని చేసుకోమని రించాడు. అతను ఎంత మంచివాడో అంత క్రూరుడు ్పరుడు

సరస్వతిని చేసుకుంటే ఆస్తి వస్తుందని భ్రమపడ్డాను. ధామయ్య మాట ప్రకారం వారం లోపలే జరిగి ుంది మా పెళ్ళి. నేనూహించిన ప్రకారం ఆస్తి ికిరాలేదు. సరస్వతి పేరుతో రాశాడు పరంధా ి. చస్తూ.

లో పగ రగిలింది. పెళ్ళికి పూర్వం పరంధా ; నన్నెన్ని ఆటలాడించాడో గుర్తుకు వచ్చింది. సరస్వతిపైకి మళ్ళింది. ప్రతి రోజూ ఆమెను ుచ సాగాను. ఆమె పడుతోన్న బాధలు చూసి ుంచ సాగాను.

ి వుండగా అక్కడ రాణి నాపై పగ పెంచుకుంది. ్యతో మా గురించి చెప్పింది. నేను రాణి ూడ దోచుకున్నాను. ఆ విషయం కూడ

చెప్పింది వాళ్ళన్నయ్యతో. ఉగ్రుడై పోయాడతను. పది మంది రౌడీలను నాపై ఉసిగొల్పాడు.

ఓ నాడురాత్రి నేను సెకెండ్ షో చూసివస్తూండగా పదిమందీ చుట్టుముట్టి చావబాదారు. రాణీ వాళ్ళన్నయ్య వద్దకు తీసికెళ్ళారు. అతడు నన్ను బెదిరించాడు. రాణీని పెళ్ళిచేసుకోకపోతే ఆ పదిమందీ నిన్ను చంపేస్తారన్నాడు ప్రాణాలపై తీపితో ఒప్పుకోవల్సి వచ్చింది. ఫలితంగా రహస్యంగా జరిగిపోయింది ఆ రోజు మా పెళ్ళి. ఈ విషయం సరస్వతికి తెలీదు!

...రాణి నన్ను పూర్తిగా లొంగదీసుకుంది. నాకు తాగుడు నేర్పింది. డబ్బులు సరస్వతి నడిగితెమ్మ నేది. ఆమెకు ఆమె నోటికి, వాళ్ళన్నయ్య చేతికి పూర్తిగా లొంగిపోయిన నేను డబ్బుకోసం సరస్వతిని వేధించాను. మరింత హింసించాను. మనసులో అగ్నిగుండాలుపుట్టినా వాటినిభరించి నన్ను క్షమించింది. అంతేకాదు. రాణిని కూడ మన యింటికే తీసుకురమ్మందా దేవత!

రాణిని తీసుకొచ్చేసరికి నరకయాతన అనుభవించవలసి వచ్చింది. రాణితోపాటు వాళ్ళన్నయ్య గోవిందరావూ వచ్చాడు.

ఆ తర్వాత మాయిల్లు మరీ ఘోరనరకమై పోయింది. ఇంటి అధికార మంతా రాణి హస్తగతమైంది. నెమ్మదిగా ఇల్లు గుల్ల చెయ్యసాగింది. ఇంట్లోనే నాతో త్రాగించ నారంభించింది.

ఓ రోజు గోవిందరావు తాగి సరస్వతి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. అదే సమయంలో వచ్చానేనను! అటువంటి పరిస్థితిలో ఎంత పిరికివాడైనా చేతులు ముడుచు

ఊర్కోలేక పోయాను. ఉద్రేకంలో గోవింద రావును ఇష్టంవచ్చినట్లు వాదేశాను. ఇంట్లోంచి వెళ్ళి పొమ్మన్నాను.

'నీ అంతు తేలుస్తాను' అంటూ వెళ్ళిపోయాడు వాడు. రెండ్రోజుల తర్వాత మళ్ళీ వచ్చాడు. తాగిన మైకంలో చేసిన తప్పుకి క్షమాపణ కోరుకున్నాడు. సరస్వతికాళ్ళు పట్టుకోబోయాడు. వాణ్ణి క్షమించింది సరస్వతి.

"మరో పది రోజుల్లో సరస్వతికి నొప్పులొచ్చాయ్. ఆరోజు రాణి హృదయం కాస్త కరగింది. కాస్త దయ చూపించింది. నొప్పులు తగ్గటానికి కాస్త కొంత కాఫీ కాచి యిచ్చింది. గోవిందు, నేను డాక్టర్ని తీసుకురావటాని కెళ్ళాం. అరగంటలో వచ్చాము డాక్టర్ తో.

వచ్చే సరికి...

సరస్వతి మంచంపై అచేతనంగా పడివుంది. రాణి ప్రక్కనే కూర్చొని కంటికి, మంటికి ఏక ధారగా ఏడుస్తోంది. నాకేమీ అర్థం కాలేదు.

నొప్పుల బాధకు తాళలేక సరస్వతి ప్రాణం పోయిందని వెక్కుతూ చెప్పింది రాణి.

బావురుమన్నాన్నేను...

ఆ మరు రోజే డాక్టరు ఫోన్ చేశాడు నాకు. వీలైతే ఓసారి కలవమన్నాడు. వెంటనే వెళ్లాను.

'మిస్టర్ సుధీర్...మీరే మనుకోక పోతే ఓ మాట చెబుతాను' అన్నారు.

'ఏమిటి డాక్టర్?' అన్నాను.

'మీ ఆవిడ మరణించే ముందు ఆమెకేదైనా పానీయం లాంటి దివ్వబడిందా?' అడిగారు.

'నాకు తెలీదు. ఎందుకు?' అన్నాను.

'ఆమెకు విషప్రయోగం జరిగింది' అన్నారు.

అవాక్కైపోయాను. సరస్వతి చనిపోయాక కూడా డాక్టరు ఎందుకు పరీక్షించాడో అప్పుడర్థమైంది.

'అపును మిస్టర్ సుధీర్! ఆమె ముఖం చూడగానే నాకెందుకో అలా అనిపించింది' అన్నారు.

నా మదిలో రాణి మెదిలింది వెంటనే.

యింటికి వెళ్ళాను. మాటల సందర్భంలో శాంతి కాఫీ విషయం రాబట్టాను. కోపంతో ఉగ్రుణ్ణయిపోయాను.

అది రాణి కాదు! రాక్షసి!!

అది, వాడు కలిసి ఓ అమాయకురాలి ప్రాణం నిలువునా తీశారు. సరస్వతి చెయ్యి పట్టుకున్న నేరానికి గోవిందు నాతో తన్నులు తిన్నాడుగా! ఆ పగ మనసులో ఉంచుకొని చెల్లెలిని ఉసిగొల్పి ఈ నీచ కార్యం చేయించాడా దుర్మార్గుడు! కాని ఏం చెయ్యగలను? పిరికి తనం నా పక్షానుంది. మనసులోనే సానుభూతి చూపించాను సరస్వతిపై.

ఆ తర్వాత రాణి చర్యలు మితిమీరాయి. ఇంట్లో సరిగా ఉండేది కాదు. క్లబ్బుకని, సినిమాలకని తరచూ వెడుతూండేది.

ఆ బాధతో నా ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నది. ఆ సమయంలో రాణి భార్యగా కాదు సరికదా, కనీసం స్నేహితురాలిగానైనా చూడలేదు నన్ను. జీవచ్ఛవంలా పడున్నాను రెండు మాసాలు. ఆ తర్వాత ఓ రోజు రాణి అదృశ్యమైంది. బహుశ వాళ్ళన్నయ్యతో పరారైందో లేక ఎవడితోనైనా...!

ఆతర్వాత నన్ను పలకరించే దిక్కులే కపోయింది.
కనీసం ఇరుగుపొరుగువారు కూడ పలకరించడం మానేశారు.

ఒక్కసారిగా నేను చేసిన పాపాలన్నీ గుర్తొచ్చాయ్.
నా గుండెలపై సమ్మెట పోట్లను విరజిమ్మసాగాయ్.
నేనెవరికి ద్రోహం చేశానో వారందరూ నాపైప గుడ్లు
రిమి తదేకంగా చూస్తున్నట్టు, నా గొంతు నులుము
లోయేట్టు ఫీలయ్యేవాణ్ని. నా కామదాహానికెరైన నీలాంటి
వారితో గడిపిన పూర్వసంఘటనలు ఒక్కొక్కటీ ఒక్కొ
ంల్లెపై నా గుండెలో బలంగా గుచ్చుకోసాగాయి.

నాపైనాకే కసి, పగ ఏర్పడసాగాయి. వుద్యోగానికి
జై నిచ్చేశాను. ఈ బాధల్ని మర్చిపోవటానికి రాణినేర్పిన
తాగుడు బాగా సహకరించింది. నా భాగానికి తలిదండ్రు
చ్చిన అయిదెకరాల మాగాణి హారతికర్పూరమైంది.

ఆరోగ్యవంతుణ్ని కాలేక పోయాను సరికదా, భయం
రమైన కేన్సర్ వ్యాధికి గురయ్యాను. అయినా బాధ
దు. బ్రతకాలని లేదు.

యింకా నేనెవరి కోసం బ్రతకాలి?

అందుకే ఆరోగ్యాన్ని సంపాదించుకోవటానికి పని
చ్చే డబ్బుని కూడ తాగుడుకే వాడేశాను. ఓరోజు
రిసారిగా చిత్తుగా తాగి మత్తుగా రోడ్డుమీద నడుస్తూ
క్టరుగారి కారు క్రింద పడ్డాను. ఆయనే నన్నిక్కడికి
రు. ఎంతో శ్రమ తీసుకున్నారు. కాని నేను చేసిన
లు నన్ను క్రమంగా మింగేస్తోన్నాయని ఆయనకి
మో! నిన్న నిన్ను ఇక్కడ చూశాక యీ
రం వ్రాయకుండా వుండలేక పోతున్నాను.

నన్ను క్షమించమని కోరుతూ—

సుధీర్...."

....భయంకరంగా ఉరిమింది ఆకాశం. మెరుపుల సెర్చిలైట్లు మరింత భీకరంగా ప్రకృతిని చూస్తోన్నాయి. కుండపోతగా వర్షం కురుస్తోంది.

....యామిని నిర్జీవంగా కూర్చుండిపోయింది. అయిదు నిమిషాలపాటు తన ప్రాణంకూడ శరీరంనుండి వేరైనట్టు ఫీలైంది. తనకే తెలియని ఏదో సందిగ్ధావస్థలో కాసేపు నలిగిపోయింది.

ఒక్కసారి వార్డంతా కలియజూసింది. ప్రక్కవార్డులో ఎవరివో భయంకరమైన కేకలు, ఆర్తనాదాలు వినబడుతోన్నాయి. తన వార్డులో అందరూ నిద్రావస్థలో వున్నారు. మస్తాన్ మాత్రం అటూయిటూ కదుల్తోన్నాడు. నిద్రిస్తోన్న రాజారావు ముఖంలో ప్రశాంతత, సంతోషపు ఛాయలు తాండవిస్తోన్నాయి.

...చెమ్మగిల్లిన కళ్లని తుడుచుకొని ఓ దృఢ నిశ్చయంతో గబగబ అలమారుకేసి నడిచి అందులోంచి స్లీపింగ్ టాబ్లెట్సు వున్న బాటిల్ తీసుకుంది యామిని!!

(ఐపోయింది)